2 Ιουνίου 2016

Για τη δυσλεξία και το ΔΕΠΥ

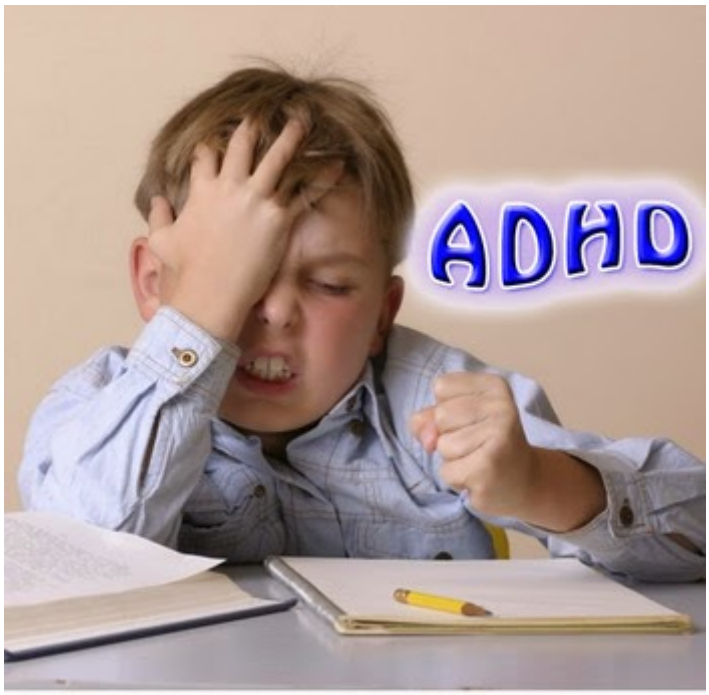

Αγαπημένοι μου εκπαιδευτικοί, προσέξτε!
Χθες είδα σε ελλαδικό κανάλι έναν νεαρό συγγραφέα μυθιστορημάτων ο οποίος εξιστορούσε τα βάσανα που υπέστη από τους δασκάλους του οι οποίοι τον εξευτέλιζαν και τον προσέβαλλαν συνεχώς, αποκαλώντας τον τεμπέλη και βλάκα, ενώ είχε δυσλεξία. Αυτός πείσμωνε με τις προσβολές τους, και όταν ανακαλύφθηκε ότι είχε δυσλεξία στα δεκατρία του, και έπρεπε να τον εξετάζουν μόνο προφορικά, μεγαλούργησε.

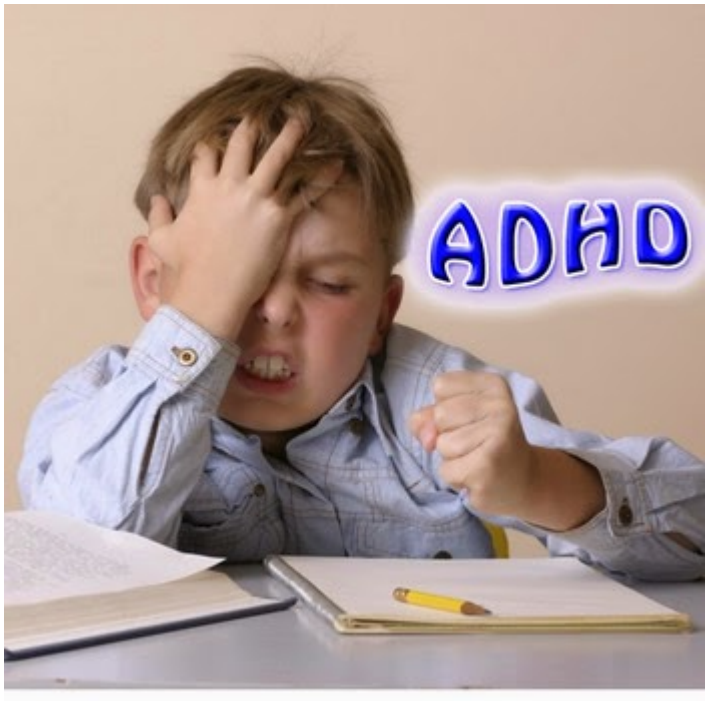

Αυτό συμβαίνει και με άλλα παιδιά, όπως τα παιδιά με Υπερκινητικότητα και Ελλειμματική Προσοχή(ΔΕΠΥ) που ακόμη τα αντιμετωπίζουν ως άσχετους, τεμπέληδες, φασαριόζους, παλιόπαιδα, αλήτες, ενώ είναι τα πιο έξυπνα παιδιά. Χρειάζονται μόνο άλλη προσέγγιση.

Πριν από 23 χρόνια που έκανα το μεταπτυχιακό μου στην Αμερική, στην πολιτεία της Νέας Υόρκης, είδα πώς μεταχειρίζονται αυτά τα παιδιά τα οποία διαπρέπουν σε όλους τους τομείς, φτάνει να τα βοηθήσουμε. Εμείς στην Κύπρο, παρόλο που το Υπουργείο μας είναι ευαισθητοποιημένο και βοηθά αρκετά, έχουμε εκπαιδευτικούς που δεν γνωρίζουν αλλά και δεν ενδιαφέρονται να μάθουν ή να βοηθήσουν τέτοια παιδιά.

Δυστυχώς! Και μάλιστα, δεν φτάνει που είναι αδαείς, δεν ακούνε και κάποιον ειδικό! Δοκησίσοφοι! Καημένοι που νομίζουν ότι εκδικούνται τα παιδιά ή τους γονείς τους. Το κρίμα και την αμαρτία αυτοί την έχουν! Τα παιδιά με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, θα βρουν τον δρόμο τους. Αυτοί πώς θα εξιλεωθούν;

Ζήνα Λυσάνδρου Παναγίδη
Φιλόλογος, MSc